

[Alfred Jensen.]

militærpersoner i høje stillinger, så også har opmærksomheden henvendt på det store antal værnepligtige, der har ganske dårlige vilkår at leve under.

Hvad tjenestetiden angår, havde jeg nu heller ikke ventet at få forsvarsministerens godkendelse deraf. De indvendinger, han fremførte, har jeg hørt før; de oplysninger, han gav, har jeg fået før. Dem fik jeg, da vi havde 18 måneders tjenestetid; om den sagde man også, at den var nødvendig at fastholde af beredskabsmæssige hensyn; vi kunne ikke gå længere ned. Nu er vi kommet ned på 16 måneder, og det går endda. Jeg har i øvrigt dengang svaret på de tilsvarende bemærkninger, det fritager mig for at gentage dem i dag. Vi opretholder vort ændringsforslag om at nedsætte tjenestetiden til 12 måneder.

Aksel Møller: Det forekommer mig, at den diskussion, der her føres om finanslovsforslaget vedrørende besparelser på forsvarsbudgettet, har en højst mærkværdig karakter. Jeg er overrasket over, at disse bevillingsnedsætkninger er blevet foreslået, når begrundelsen er så svag, som den, den højtærede forsvarsminister fremsatte, var. Jeg forstår udmærket vel den situation, den højtærede forsvarsminister befinder sig i, og jeg er klar over, at et politisk hensyn her er gået forud for et sagligt. Men jeg vil gerne have lov til for mit eget partis vedkommende og dets stilling til denne sag at gøre nogle bemærkninger. Jeg tror nemlig, at man på et eller andet tidspunkt må erkende, at politiske begrundelser for det, som nu er i færd med at ske, ikke svarer til situationens indhold.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, vendt til mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Thestrup, at det konservative folkeparti ikke havde reageret på de nedsættelser af forsvarsbevillingerne, som fandt sted i fjor. Det ærede medlem vil formentlig erindre, at dengang befandt forsvarspolitikken sig i en situation, hvor for-

svarsudvalget sad og arbejdede med rammerne om en ny forsvarsordning. Det ærede medlem vil sikkert give mig ret i, at det på det tidspunkt var mindre nødvendigt at stille forslag om at tilbageføre bevillingerne, al den stund enhver af os kunne vente, at nye synspunkter ville kunne anlægges, og at en ny forsvarsordning lå inden for rækkevidde. Men det ærede medlem har ikke lov til af det, der skete dengang, at uddrage, at vi i dag ikke kan tage et andet standpunkt til det ændringsforslag, der her foreligger.

Det ærede medlem har ikke lov til at forbise, hvad mit partis ordfører gjorde opmærksom på: at der siden dengang er sket to meget alvorlige begivenheder, som har bragt den tilstand af afspænding, verden befandt sig i, da vi sidst drøftede disse ting, til ophør og har forvandlet den til en situation, hvor vi har været nærmere en ny verdenskrig end nogen sinde siden 1945, da den forrige verdenskrig hørte op.

Det ærede medlem handler efter min mening letsindigt med disse spørgsmål. Udviklingen i det mellemste østen og den oplevelse, vi har haft med hensyn til Ungarn, må tilsige os, at der i alt fald ved besparelser på disse områder må fremføres en praktisk begrundelse for besparelserne og ikke blot en politisk. Jeg kunne forstå, hvis situationen havde været den, at man havde kunnet påvise, hvor, på hvilke områder inden for forsvarrets opbygning, besparelserne skulle komme, men det har hverken det ærede medlem eller den høje regering gjort. Det ærede medlem siger: vi kan simpelt hen ikke bære disse udgifter; således som vor økonomi udvikler sig, må vi sige til vore allierede, at vi kan det ikke.

Men hvad er det, vi gør? Vi træffer vore foranstaltninger i den forkerte rækkefølge. Jeg kan forstå, at Danmark kan komme i en vanskelig situation, hvor vi må erkende, at en større byrde må lægges på vore allierede, fordi vi ikke kan bære hele vor byrde længere; men så må begyndelsen da være den, at vi går til vore allierede med vore bekymringer og siger til dem: stillingen for